

DOMOVINA

Mesečna priloga „Slovenski Tehnik“.

Uredništvo je na Schillerjevi cesti št. 3. — Dopise blagovolite frankirati, rokopisi se ne vračajo.

Izhaja trikrat na teden, vsak **ponedeljek, sredo in petek** ter velja za Avstrijo in Nemčijo 12 kron, pol leta 6 kron, 3 mesece 3 kroge. Za Ameriko in druge dežele toliko več, kolikor znaša poštnina, namreč: Na leto 17 kron, pol leta 8 kron 50 vin. Naročnina se pošilja upravništvu, plačuje se vnaprej.

Za inserate se plačuje 1 kрона temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 20 vinarjev za vsakokrat; za večje inserate in mnogokratno inseriranje znaten popust.

Še enkrat šola v Gaberjih in c. kr. ravnatelj Proft.

Gaberje torej dobijo nemško šolo. Bogati dar 100.000 K, ki ga je vrzel „Schulverein“ celjskemu nemštvu v naročje je rodil prvi sad — mestni svet je soglasno sklenil dodati iz lastnega občinskega premoženja toliko, da bo mogoče pozidati na mestnih tleh 4razredno deško in 4razredno dekliško šolo namenjeno okoliškim, slovenskim otrokom. Svota ki jo daruje mesto (elje v ta namen, še daleč presega bogato darilo Schulvereina, več kakor še enkrat stotisoč bo treba, predno bodo donele slovenskim fantom in deklicam prve jim nerazumljive nemške besede na uho, tisoči kron in nekaj let bodo še zginili v preteklost, predno bo začuden potnik slišal od kmečkih, gosposkih, delavskih slovenskih otrok, od sinov in hčera slovenskih starišev tuje donoci „Guten Tag“ v slovenski celjski okolici.

Nastane pa vprašanje, kje nani je iskati globokejših vzrokov za ta slavni čin celjskega občinskega odbora. Mar so brihtni mestni očetje posegli kar z obema rokama v lastni (t. j. mestni) žep iz ljubezni do slovenskega ljudstva, zgolj iz navdušenosti za njega taprede, iz skrbi, da omogočijo okoliškim Slovincem kolikor mogoče koristi s tem, da ga nauče tudi nemščine, katere znanje vsekakor nobenemu ne škoduje? Mar misliš ti slovenski delavec in kmet celjske okolice, da hočejo celjski „gospodje“ skrbeti za prihodnost tvojih otrok, ker je dežela premalomarna, ki ti ne privoščiči primerne šole, ki zanemarja tvoje interese, da leto za letom zabranjuje oli potrebno izpopolnitev in razšir-

jenje že obstoječe okoliške šole? Ne, in stokrat ne. Skrb in ljubezen do slovenskega naroda nista rodila gaberske nemške šole, saj so bili ravno oni, ki nam jo stavijo, vedno največji in najhujši sovražniki okoliške šole, nje grobokopi hočejo biti samo, in njihova ljubezen do slovenskih otrok se kaže najlepše v predalih celo med Nemci zloglasne „Deutsche Wacht“, ki je vedno in vedno kričala in surovo napadala slovensko mladino, otroke slovenskih kmetov in delavcev celjske okolice, ter jim dajala priimke izmed katerih je „verlauste windische Burschen“ še eden najlepših.

Tudi nemško navdušenje ni bilo v prvi vrsti merodajno — sicer bi se bil našel med množtevilnimi občinskimi odborniki vsaj eden pameten mož, ki bi se bil ustavil ter protestiral proti temu, da se vrže toliko tisočakov zgolj iz navdušenosti iz mestne blagajne. Sklep pa je bil soglasen! Njega vzroki morajo biti toraj jako tehtni in važni. Uvedimo jih tukaj, ako se predočimo celjske razmere. Celje je mesto obrtnikov in trgovcev, ki so večinoma po mišljenju Nemci, akoravno jih je 95% rodila slovenska mati. Vsa okolica, cela savinjska dolina pa je izključno slovenska. Bili so časi, ko je Slovenec brez pomisleka nosil svoj denar k celjskim nemškim obrtnikom in trgovcem, ga radovoljno zaupal nemški posojilnici. A časi so se spremenili. Slovensko ljudstvo prihaja do spoznanja, da shranjuje denar, katerega nosi nemškemu obrtniku in trgovcu, v tuj žep; sprevideli so Slovenci, da se pravi kopati svojemu napredku, svoji koristi grob, ako se podpira in vzdržuje tujca — seme, ki ga vseješ na sosedovo njivo ne bo tebi rodilo.

Nastala so slovenska podjetja in nemški obrtniki in trgovci se čutijo čimdalje bolj osamljene mori jih skrb za prihodnost, muči jih skrb za lastni žep. Kdo bi jim slednjič zameril, da iščejo sredstev s katerimi bi si rešili in še pomnožili svoje bogastvo? In glej! Porabili so sredstvo, ki mora imeti vspeha dovolj, ako dandanes le še količkaj velja nemški pregovor: „norcev nikoli ne zmanjka“. Ravna se po slavni vzgledih. Vsakemu je menda znano, kako so širili pred vsem Angleži, v novejšem času tudi Nemci svojo moč in trgovino v tujih deželah. Poslali so med pagane „pobožne“ misjonarje v roki sv. pismo, pod haljo pa žganje. In navduševali so jih za kristjanstvo, sezidali jim cerkve... Sami pa so igrali vlogo skrbi in ljubezni polnih varuhov in dobro je cvetela njihova kupčija, vedno trdnejša je postajala njih moč — dokler niso pripravili svojih „varovancev“ do popolnega hlapčevstva.

Tako lep vzgledni plesali so tudi pred očmi celjskih gospodov, ko so soglasno sklepali o nemški šoli v Gaberjih. „Dajmo Slovincem lepo šolo, ki naj bo cerkev, v kateri jim bojo pridgali plačani misjonarji — učitelji „svete“ nauke o veljavi, mogočnosti in edini upravičenosti nemškega jezika, recimo slovenskemu kmetu, uradniku, delavcu, da mu hočemo le dobro, da hočemo njegovo korist, — in naša je prihodnost, polne bodo naše blagajne, hlapec nam bo domačin!“

Toda tako si niso upali govoriti pri javni seji. Njim, ki jim samim težko teče nemška beseda, je sicer ta misel nadvladovala vsako drugo „navdušenje“, a odpreti si niso upali ust, da bi v svoji okornosti ne povedali

na ves glas, kar jim je ležalo na srcu. Iskali so pomagaca — težaka, ki bi naj njihove misli oblekel v drugo obleko. In našli so ga v osebi ravnatelja celjske c. kr. gimnazije Profta. Ta mož, ki je poklican biti naši mladini duševni voditelj, je stopil v službo celjskih kramarjev ter stavil predlog: mestna občina sezidaj nemško šolo v Gaberjih. Kje naj iščemo primerne izraza za tako postopanje c. kr. uradnika, kako naj ožigosamo sramotni napad, udarec s kolom, katerega je ta mož naperil proti starišem one mladine, kateri naj bo varuh in učitelj? Ali ni mar celjska gimnazija zavod, namenjen pred vsem okrajnemu glavarstvu Celje, ki šteje ogromno slovensko večino, ni mar večina celjskih gimnazijcev slovenska? Da je predlagal slovenski ravnatelj slovenskega zavoda kako slovensko šolo — nemško časopisje bi povzdignilo svoj glas, nemški poslanci bi ogorčeni pohiteli k ministru, interpelirali v državnem zboru inš. oz. noč bi izgini „slovinci“. A mi si pustimo zadati kragute celo od tujih, katere plačujemo, da nam varujejo in vzgajajo našo mladino, in ne vzdigne se nobeden ter pravi: Proft tvoja mera je polna — — —

Da, prepolna je mera in skrajni čas je, da posvetimo tudi temu možu in njegovemu vsemu, kar je slovenskega sovražnemu delovanju. Kdor primerja nekdanjo celjsko gimnazijo z današnjo, temu mora krvaveti srce, kako daleč je prišel zavod, ki je namenjen slovenski mladini. Celjska gimnazija je prišla vsled znanega „Studentenheima“, kjer se zbira nepokorna in neobgljiva, ter pred vsem za druge zavode nesposobna nemška mladina skoraj cele Avstrije pod pa-

LISTEK.

Diogen.

Hrvatski spisal Avgust Šenoa, prevedel — nj — (Dalje.)

Nekega vedrega dne začetkom meseca malega travna predpoldne hiteli so trije mladi častniki na konjih iz mesta proti Šestinam, kjer je ta čas gospodovala gospa baronica Julijana Sermaž, rojena Moskon, zelo pobožna in vesela starka približno devetinšestdesetih let, vdova po smrti svojega moža Josipa, to je od l. 1746.

Prevzeti od pomladanskega solnca in svežega zraka poskakovali so konji s častniki prav veselo po cesti kraj jezuitske filijalke sv.

Dva izmed teh mladeničev sta bila graničarja, oba stotnika, kakor si to lahko spoznal po njihovi zeleni obleki in po častniških kapah. Eden izmed njih, bil je nekoliko močnejši, bil je Belizar Pakič, a drugi, slab, plavalas

mladenič, Josip grof Erdödi, sin bauskega namestnika. Tretji je bil najbrž tujec. Nosil je še belo obleko rednega polka barona Molk'a ter gledal nekako porogljivo na graničarske suknje svojih tovarišev. Vendar se ni moglo reči, da je bil lepši od njiju. Vse njegovo vedenje je bilo nekako prisiljeno, nenaravno. Sedel je na konju kakor da je lesen, poskakoval v sedlu prav smešno, a svoje telo je nagibal naprej kakor neizurjen jezdec, dočim sta njegova tovariša jahala mirno, junaško, ali vendar graciozno in varno. Obrat obraz rednega častnika je bil širok, ploskovat, a nos stisnjen in širok. Niti trohice duha nisi zasledil v tem rumenem, lenem obrazu, v teh praznih modrih očeh. Samo okrog tankih, širokih ust mu je igral nek prezirljiv smeh, neka drzna oholost, ki žali vsakega na prvi pogled. Ta tretji stotnik je bil baron Anton Bergen, ki je prišel s polkom Molk kot poročnik k vajam v Ptuj, a pozneje zlezal na Klefeldovi milosti in po prijateljih svojih dunajskih sorod-

nikov za stotnika pri novourejenih hrvatskih graničarskih četah. Če bi verjel njegovim besedam, bil je silen junak, četudi ni znal nikdar povedati, v katerem boju si je stekel junaške laborike. Izven hiše je nastopal zelo gosposki, baronski, toda doma je jedel črni vojaški kruh, tako so si pripovedovali vsaj ljudje. Pripovedoval je vedno o svojih visokorojenih tetah in bogatih stricah, a nikdar o svojem imetju, katerega bi najbrž spravil v svoj levi žep. Smejale se je sam svojim prav plitvim dovtipom na ves glas kakor da hrže konj, govoril počasi in presekano skozi nos, a vsak svoj govor je začel s frazo: „Pri nas na Dunaju“... Po svojem lastnem mnenju je bil najboljši jezdec, plavalec in plesalec, nenavaden veščak v sabljanju. Trdil je, da mu je lahko dobiti vsako ženo in da bi se bil že lahko oženil neštetokrat s prvimi krasoticami in milijonarkami dunajskimi, četudi ni nikdar povedal, zakaj da se ni oženil in zakaj da je prišel tako daleč semkaj

v prezirano, divjo Hrvatsko, ki se mu ni mogla na noben način omiliti, kajti čeravno je bil že pred polovico leta imenovan graničarskim stotnikom, je še vedno nosil uniformo rednih čet, katera ga po njegovem mnenju napravi veliko bolj zanimivega.

„Belizar“, prične mladi Erdödi, „razumeš ti ta poziv stare baronice Sermaž? — Slavitev, zabava! Kako, zakaj?“

„Rekla je“, odvrne Belizar, „da priredi praznovanje, ker je rodila kraljica zdravo hčer, kakor so nam to pred štirimi dnevi naznanjali topovi v Zagrebu“.

„Ali res veruješ, da je to?“ praša Erdödi.

„Odkrito rečeno, ne verujem“, pravi Belizar in zlekne z ramama, „pač pa se čudim baronični razkošnosti.“

„Kaj ne da?“ pritrdi Erdödi, „Baronica Julijana je škrtava“, nadaljuje Belizar, „prirejala ni nikdar zabav, jezila se nad tvojo materjo in

tronanco gospoda Profta do imena: refugium peccatorum (pribežališče grešnikov), celjska gimnazija je postala, odkar jo vodi Proft, mučilnica slovenskega dijaštva, ona zapašča v naši mladini mesto lepih solčnih spominov, le žalostne sledove filistrskega, nemško-nadutega in zaničljivega ravnanja. Dolgo smo molčali — Proft sam je izbil poslednji klin s svojim zadnjim slavnim činom. Pozivljamo naše poslance, da si ga do dobra ogledajo — mi ne nehajo v svoji zahtevi: proč z njim!

Tako je toraj delovala zveza celjskih purgarjev s c. kr. uradništvom. V kratkem bo stalo zidovje nemške šole v Gaberjih in agitatorji bodo mešetarili za slovensko deco. Mi pa upamo, da spozna slovensko ljudstvo nje namen ter zakliče celjskemu „nemštvu“: Mi se hočemo učiti potrebnih stvari in tudi nemščine v svojih šolah na podlagi svojega jezika, vaših pa ne maramo, ker niso šole ampak čifutsko-kramarska podjetja!”

Podrobno narodno delo.

Že površen pogled v naše politično življenje na Spodnjem Štajerskem nam kaže, da je moč naroda pri nas še zelo majhna, preslaba — da bi mogla uspešno braniti svojo posest Lapram nemštvu in nemčurstvu. Le z veliko silo in najhujšim naporom smo vzdrževali zadnja leta nasprotno navale, v mnogih krajih smo celo podlegli, doživeli smo poraz za porazom. Tako nepričakovano, tako nenadno so prišle te izgube, ti silni porazi in neuspehi našega dela! A priti so morali, rodila jih je železna sila razvoja, ki ne pozna slučajev in čudežev ne v napredovanju ne v ginevanju narodov.

Dan na dan se uresničuje oni večni resnični stavek v življenju posameznega človeka kakor v življenju narodov: močnejšega je svet, močnejši doseže in uživa „pravico“, ker ima moči dovolj, da tirja, zahteva in si vzame „pravico“ sam.

Slavni buditelj češkega naroda Havliček nam je to jasno povedal: Življenje je večni boj: sila s silo, razum z razumom; narod z narodom se meri, slabši služi močnejšemu in delavnejšemu. V ničemur se ne smemo zanašati na druge, ampak sami za vse skrbeti, česar si sami ne priborimo, tega ne bomo imeli. In narod češki je umeval svojega vernega sina, z lastno silo in neumornim delom si je priboril današnjo moč in veljavo.

In kaki pa smo mi Slovenci. Gotovo je resnica, da smo v celi dolgi dobi svojega narodnega preporoda dosegli že marsikaj. Toda ne slepimo sami sebe, ne mečimo si sami peska v oči — in priznajmo si povsem odkrito, da so vse to le majhne drobtinice, da so vsi naši uspehi in ves naš napredek le površen, polovičen. Vsem našim stremljenjem manjka one realne, trajne podlage, na kateri bi naj temeljilo naše življenje, če se hočemo res povspeti do pravega napredka. Zdi se mi, da moramo ono staro ubrano pot večnega in večnega navduševanja že skoro zapustiti in kreniti na pot realnosti, kreniti na pot dela. Zadnji čas je že, da storimo ta korak, da sledi vsem lepim in navdušenim besedam, ki so se napisale in govorile — delo.

Močan narod — to je naš cilj, ker le tak ima gotovo prihodnost — vzbuditi, zbrati in upreči v delo vse speče narodove sile — to je naša naloga, ki zahteva poglobitve in premišljenega, organiziranega dela. Kam vede ona površnost, ki se veseli, da je ljudstvo tako nerazsodno pa vendar nam tako udano in pokorno, da si pri volitvah da od nas izpolniti glasovnice, o tem so nas razni dogodki in razna presenečenja zadnjih let menda vendar že dovolj poučila.

Politika mora biti delo, in sicer ne, toliko v velikem in večjem, ampak glavno v manjšem in malem. Če imamo kedaj in za kateri narod te besede velikega Čeha Massaryka pomen in veljavo, potem jo imajo za nas v tej dobi našega narodnega življenja. Ne iskati in se zanašati na tujo pomoč, doma — v nas samih leži ona sila, ki nas pelje do napredka in zmage.

Skrbimo, da postane naš narod gospodarsko in kulturno močan, potem bo tudi lahko konkuriral s svojimi številno močnejšimi sosedi. Naši denarni zavodi so z denarjem prenapolnjeni, naša zemlja je bogata — in vendar nimamo nikake lastne industrije, manjka podjetnosti, naši ljudje si premalo upajo, in naši denarni zavodi ne pojmujejo svojega časa.

Zadnji čas se je začel širiti širom naše domovine klic po širjenju in po splošenju izobrazbe v najširše sloje ljudstva. Dijaštvo je nastopilo pri nas kot misijonar te misli, in naše moderno dijaštvo moramo pozdravljati tudi kot prve delavce na polju ljudske prosvete.

Podrobno narodno delo, to je veliko delo naše mladine, katero je začela. In v tem delu, v tej veliki nalogi

združimo svoje sile vsi, ki nam je mar napredek narodov. Tu se lahko zbirajo in najdejo naše sicer politično razcepljene sile — v plemenitem delu za pravo ljudsko izobrazbo, za resničen napredek narodov.

In tu se obračamo do vas vseh, ki ste v to poklicani, obračamo se do vseh izobražencev po naših mestih, trgih in vaseh — ne presedite in prespite vsega prostega časa v brezdelju. Vaša dolžnost je, da greste med ljudstvo, da ga spoznavate in da onospoznatudivas.

In posebej se še obračamo do našega učiteljstva po deželi, da tudi ono stori v tem več, ko mu nalaga učiteljski poklic. Ne samo besed, dela je treba, ki bo zacelilo nevarne rane v našem narodnem življenju.

Svetovno-politični pregled.

Domače dežele.

Razprava o peti skupini je bila najživahnejša in glasovanje o tem delu volilne preosnove najvažnejše do sedaj. Vsi nasprotniki splošne volilne pravice so se prav energično postavili na noge, da bi volilno preosnovo strogostavili.

V imenu Slov. zveze je govoril posl. dr. Korošec. Nastopil je krepko proti Tollingerjevemu predlogu o pluralitetni volilni pravici, katero bi, ako se uzakoni, svojevoljno razdelilo državljanke v politično več in manj vredne člane človeške družbe, kar bi pa ne bilo samo krivično ampak dandanes tudi že nemogoče, kajti dandanes se vsakdo zaveda svojih pravic. Volilna pravica pritiče vsakemu državljanu, kateremu je blaginja države na srcu in kateri je voljan in sposoben to blaginjo po svoje pospešiti. Po tem načelu naj se dele politične pravice. Volja in zmožnost pospeševati blaginjo države naj bode edina merodajna za podeljevanje volilne pravice, te volje in zmožnosti pa se državljanom, ki nimajo od zagovornikov pluralitetne volilne pravice zahtevanih sil, ne more odrekati, zato tudi ne gre, da bi se jim kratila volilna pravica. To, kar ti gospodje nameravajo bi ne bil pravičen volilni zakon ampak politični kazenski zakon. Govornikova stranka bo zato glasovala proti Tollingerjevemu in za predlog volilnega odseka.

Nasprotniki splošne volilne pravice so še poskusili s predlogom, naj se o tej skupini tajno glasuje, da bi tako omogočili glasovati proti postavi tudi onim, ki se takega glasovanja prav za prav sramujejo. Tudi to je spodletelo, glasovalo se je javno in

peta skupina je bila sprejeta po predlogu volilnega odseka z 201 glasom proti 143 glasom. Rezultat glasovanja je bil sprejet z burnim ploskanjem v zbornici in na galeriji.

Rusini so izjavili po glasovanju, da se nadaljnih razprav o volilni reformi ne bodo več udeleževali, ker je večina pod uplivom Poljskega kola zavrgla vse premene postavnega načrta, ki bi bile v njih interesu potrebne.

Predsednik katoliškega centra Kathrein je odložil predsedništvo, ker je stranka glasovala za Tollingerjev predlog, dočim je on odločen pristas splošne volilne pravice.

Podpredsednik nemške ljudske stranke Kaiser je ostro napadal svojo stranko in nemške parlamentarne ministre zaradi njih postopanja o vprašanju volilne preosnove. Druzega dne je pa izjavil, da ni hotel žaliti ne stranke ne ministrov, ampak da je samo izrazil svoje osebno prepričanje. Mož hoče prestopiti k stranki „svobodnih vsenemcev“. Včeraj se je začela razprava o šesti skupini volilnega zakona. Zanimanje ni več tako živahno, kakor prejšnje dni, vendar je na dnevnem redu veliko število manjšinskih predlogov.

Italjanska poslanca Rizzi in Pitacco sta v torek urgirala pri naučnem ministru radi pripoznanja skušenj, ki so dovršene na italjanskih vseučiliščih, v Avstriji. Marchet je obljubil, da se hoče vlada ukvarjati s tem vprašanjem takoj po dovršeni volilni preosnovi.

Uplivne stranke v gosposki zbornici so pod uplivom glasovanja o peti skupini volilnega zakona sklenile, da sprejele volilno preosnovo tako, kakor jo sprejme državna zbornica sama. Gosposka zbornica se je postavila na stališče, da ima poslanska zbornica pravico, da si sama določa svoj volilni zakon, da bode pa tudi gosposka zbornica, ko pride enkrat to vprašanje na dnevni red, svoj volilni zakon po svoji volji in potrebi preuredila, brez obzira na gosposko zbornico.

V imenu ogrske vlade je izjavil trgovinski minister Kossuth v justičnem odseku, da je sedanja vlada nastopila svoj urad pod pogojem, da ne bode klicala člane Tiszovega in Fejervaryjevega ministrstva na odgovornost zaradi njih vladnih činov. Sedanja vlada torej nima nič proti temu, da zbornica stigmatizuje na kak način bivše vlade, naj pa odstopi od svoje nakane, postaviti je na obtožno klopo — Predsednik narodnostnega kluba dr. Mih. Polit je izjavil, da bode klub

na samega škofa, zakaj da prirejajo plese, češ, da je to pot v pekel.“

„Da, da!“ pravi Erdödi. „Pa pomisli, koliko se je jezila starka, ko je vzela njen sin Troilo po smrti svoje prve žene Anko Draškovičovo, vdovo požeškega velikega župana Petra Kegleviča, ker si ni izbral večje bogatice, četudi so Šermaževi tako sami silni bogataši.“

„Da, spominjam se prav dobro“, nasmeje se Belizar; „c' était une affaire ardente. (To je pereča zadeva.) Troilo je včasih silen romantik in ni maral za vse ugovore stare baronice, ki mu je zaklicala po nenadni ženitvi precej ujedljivo: „Sin, sin! Kje imaš pamet, da si za toliko svoje bogastvo kupil tako malo ženskega mesa!“

„Da, da“, nasmeje se Erdödi prav glasno, „ker je grofica Anka vitka in eterična.“

„Messieurs (gospoda)“, pripomni Bergen, ki je dosedaj poslušal žvižgaje pogovor svojih tovarišev, ma foi, ta baroničin nagovor smrdi po naši hrvaški

čebuli. Pri nas na Dunaju zakriva se tudi najdelikatnejši pogovor s parfumom.“

„Ljubi moj“, odvrne hladnokrvno Belizar, „baronica Julijana je žena stare šole, ta ti govori vedno brez kolonjske vode.“

„Pa prosim te“, nadaljuje mladi Erdödy, „zakaj pa slavi baronica Julijana porod v cesarski hiši? Ona ni niti ban, niti škof, niti banov namestnik. To je pripomnil tudi moj gospod oče.“

„Mes camarades (tovariša moja)“, pravi Bergen skozi nos, „čemu vama je ta neumna filozofija? Resnično, prav smešna sta. Vprašam jaz, kako, zakaj. Briga me! Zabava bode in jaz se rad zabavam, vabljen sem. Eh bien! (dobro) Pa pojdem. Kaj pa več? Veselim se brez konca in kraja. Ce sera pour moi un spectacle délicieux. (To bode zame diven prizor.) Gorim od radovednosti. Une soirée croate! (hrvatska družba.) Nezaslišano. Tukaj blizu Turčije, v tej domovini volkov — un cercle aristo-

cratique (družba, krog plemenitašev.) Rad bi videl vaše divje komtese in baronice — to pravcato komedijo. Ha! ha! ha! Pri nas na Dunaju . . .“

„Pri vas na Dunaju“, spregovori resno Belizar in nagubančič čelo, je tudi dovolj nesramnih jezikov, gospod stotnik, a moja navada je najprej gledati in potem soditi. Ne vem, ali je to navada tudi pri vas na Dunaju?“

Pri teh besedah pogleda Belizar ostro Bergena, ki povese oči, stisne zobe in ne črhnje niti besedice. Vsi umolknejo za trenotek. Čez malo časa spregovori najmlajši med njimi:

„Ljubi stotnik Bergen, povejte mi vendar, zakaj nosite to belo obleko redne vojske? Vi ste vendar graničarski častnik. Ljudje se radi tega iz vas silno norčujejo.“

„Mladi tovariš“, reče prezirljivo Bergen in udari konja, „človek opusti nerad svoje tradicije. Ljudje naj le brbrajo! Prosto jim. Grof, ali znate, kaj pomeni regulaško srce pod graničarsko uniformo? Poglejte mene! Ob-

lecite mi deset vaših graničarskih sukenj, srce mi tolče vendar po regulaškem taktu (regulaši = redni vojaki.) Pri nas na Dunaju nosijo samo bele uniforme.“

„Čudim se, mon cher baron“, spregovori ostreje Pakič in nategne konju uzde, „da ste se sploh odločili pogledati v ta divjaški kraj. Uvažujem popolnoma vaše tradicije. Da sem jaz na vašem mestu, prihranil bi si to dolgo pot in bi rekel: „pri nas na Dunaju letajo pečeni golobi, pri nas na Dunaju se boljše živi, ostanem torej — pri nas na Dunaju.“

„Cher capitaine“ (gospod stotnik), odvrne zbadljivo Bergen, „znate francoski? Vam je znan pregovor: „noblesse oblige!“ (noblesa, plemstvo nalaga dolžnosti.) Vidite, cesarica je ukazala, da pojdem v vašo zapuščeno zemljo. Jaz sem plemič in moram našo cesarico ubogati.“

„Pri nas se pravi kraljica“, pripomni Belizar.

(Dalje prihodnjič.)

Piščalka (Flöte) s krasnodonečim glasom, desetimi tipkami z novega srebra, črnega lesa, se proda za jako nizko ceno. Več pove upravištvo „Domovine“.

Sprejemem za kmetijsko posestvo z rinogradom v bližini Celja pošteno in delavno

Pratike

Blaznikove in družinske se dobivajo na debelo in drobno po izvornih cenah 18-3

v Zvezni trgovini v Celju.

Sprejmeta se zakonska

brez otrok kot hlapec in svinjska dekla.

Zahtevajo se dobra spričevala o daljši službi na velikih gospodarstvih. Natančneje se poizve v upravištvo tega lista. (590) 3-3

družino

s tremi za delo zmožnimi ljudmi. Zahtevam zvedenost v kmetijskih in viničarskih poslih. Plača v pridelkih in v gotovini po dogovoru. Nastop takoj ali do 1. aprila 1907. Ponudbe na **dr. Antona Božič**, zagovornika v Celju. (589) 2-2

Naznanilo.

Ako želite kupiti ali prodati kako posestvo ali trgovino vsake vrste, hotele, letovišča, gostilne, kmetije, pekarne, zdravilišča itd. itd. tukaj ali na deželi hitro in diskretno, ako iščete posojila, tedaj se obrnite zaupno do izvrstnega renomiranega

„Mednarodnega trgovskega kurirja“.

Sedež na Dunaju. Glavno zastopstvo v Gradcu, Jakominigasse 12. Pridjetje prve vrste, strogo reelno, jako obsežno, kulantno in strokovnjaško. Zastopstvo po vseh avstro-ogrskih pokrajinah in v sosednjih državah. Glavni zastopnik se bo v prihodnjih dnevih mudil tukaj. Ako želite, da Vas brezplačno obiše, da vidi predmet in govori z Vami, prosimo, da nas takoj obvestite.

Gostilna v „Narodnem domu“ v Celju

odda se od 1. marca 1907 eventualno tudi poprej pod jako ugodnimi pogoji v najem. Ponudbe sprejema do 20. decembra 1906

Posojilnica v Celju. (593) 3-2

Ilustrovani narodni koledar

za leto 1907

je ravno izšel v založbi Zvezne tiskarne v Celju. Cena broš. K 1[—], eleg. vezan K 1⁵⁰, po pošti 20 vin. več. Zanimiva vsebina. Okusna oprema.

Vsako leto razprodan

Potnikom v Ameriko v predarek!!

Najstarejša tvrdka za špediranje potnikov **ZWILCHENBART** BASEL (Švica) Centralbahnplatz št. 9

sprejema potnike za linojo čez Pariz-Havre po najnižjih cenah; — vožnja na morju le 6 do 7 dni; odhod parobrodov redno vsako soboto. — Za večjo gotovost, da se potniki vkreajo, spremlja jih eden uradnikov do Havre. — Govori in piše se v vseh jezikih. Kdor hoče potovati, naj se pismeno obrne zanesljivo na nas in sprejel bo brezplačno najboljša pojasnila. (39) 52-47

Zvezna tiskarna

je bogato založena z najmodernejšimi črkami in okraski ter opremljena z motornim, ozir. električnim obratom, lahko izvršuje največja dela v vsaki množini. V zalogi ima in tiska v več barvah izdelane krasne **diplome**. — Dalje: uradne tiskovine, kuverte, račune, pismene papirje, cenike, etikete, bolete, časopise, knjige, brošurice, cirkularje, reklamne liste, lepake, opomine, vabila, podobice, spovedne listke, molitvenike, mrtvaška naznanila, razglednice, hranilne in zadržne knjižice, poročna naznanila, napise za slavoloke itd.; sploh izvršuje v kratkem času vse v tiskarsko stroko spadajoče stvari okusno in ceno. — Veleč, duhovščini, slavnemu učitelstvu, župnijskim in občinskim uradom, krajnim šolskim svetom, posojilnicam ter p. n. občinstvu se priporoča za vezavo knjig v priznano trpežni izpeljavi. — Za posojilnice, hranilnice in druge zavode se izdelujejo hranilne knjižice vezane v celo ali pol platno z zlatim ali črnim tiskom po nizki ceni. Za mnogo-brojna naročila se priporoča

Zvezna knjigoveznica.

Singerjevi šivalni stroji

za domačo porabo in obrtne svrhe vsake vrste.

Velika trpežnost in vzorna konstrukcija usposobljajo

stroje do najvišje tvornosti ter so vsakomur v uporabo.

Brezplačni pouk v šivanju in vseh načinih modernega in umetnega vezenja

Singerjevi šivalni stroji so na največjih svetovnih razstavah odlikovani z največjimi priznanji.

Singer Co. delniška družba šivalnih strojev CELJE, Kolodvorska ulica šte. 8. (20) 52-45

Darujte družbi sv. Cirila in Metoda!

POZOR!

JOS. LAMPRET, ŠOŠTANJ

mizarska delavnica s stroji

prilagoča svoje veliko zalogo popolnoma izgotovljenih **OKEN**, v velikosti do 1⁵⁰, 1⁶⁰, 1⁷⁰, 1⁸⁰, 1⁹⁰ in 2 m po konkurenčnih cenah. **VRATA** istotako izgotovljena v velikosti od 2, 2²⁰, 2³⁰ 2⁴⁰ m. V zalogi je zgotovljeno pohištvo.

Zagotavlja solidno in točno postrežbo. Načrte za okna in vrata pošilja na ogled.

Južnoštajerska hranilnica v Celju

naznanja, da je **znižaa obrestno mero od 1. pro-**
sinca 1905 pri zemljiških posojilih od pet na

štiri in tričetrt odstotke

Za **občinska in korporacijska posojia** v okrajih
Gornjigrad, Sevnica, Šoštanj, Šmarje in Vranksko pa od pet na

štiri in pol odstotke.

(43) 50—45

Obrestna mera za **hranilne vloge ostane** kot dosedaj **4%**.

Usojam si naznaniti posestnikom
hmeljišč da sem prevzel napravo

sušilnic za hmelj po patentu Hahn

t.j. po najnovejšem, dozda najboljšem
sistemu. Sušilnica je pri meni postav-
ljena in si jo vsakdo lahko ogleda.

Za obila naročila se priporoča

IVAN REBEK, ključavničar Celje.

(19) 52—47

Posojilnica
v lastni hiši
v Celju
„Narodni dom“

POSJOJILNICA v CELJU, ki je bila leta
1881 z neomejeno zavezo ustanovljena,
šteje sedaj nad **4100** zadrugnikov,
kateri imajo vsega nad **88.000** kron
vplačanih deležev ter ima sedaj nad
6 1/2 milijona kron hranilnih vlog in nad
330.000 K
rezervnega zaklada.

Hranilne vloge sprejema od vsakega,
če tudi ni član zadruge ter jih
obrestuje po **4 1/4%**; posojilnica plačuje
rentni davek
sama, ne da bi ga odtegnila vlaga-
teljem. Posojila daje na osobni ali
hipotekarni kredit proti **5 1/2%** in
5% obrestovanju.

Posojilnica v Celju
uraduje vsak dan dopoldne od
9. do 12. ure, izvzemši nedelje in praznike.

Posojilnica v Celju uraduje vsak dan
dop. od 9. do 12. ure, izvzemši
nedelje in praznike.